

„V steklenico ga spravim!“

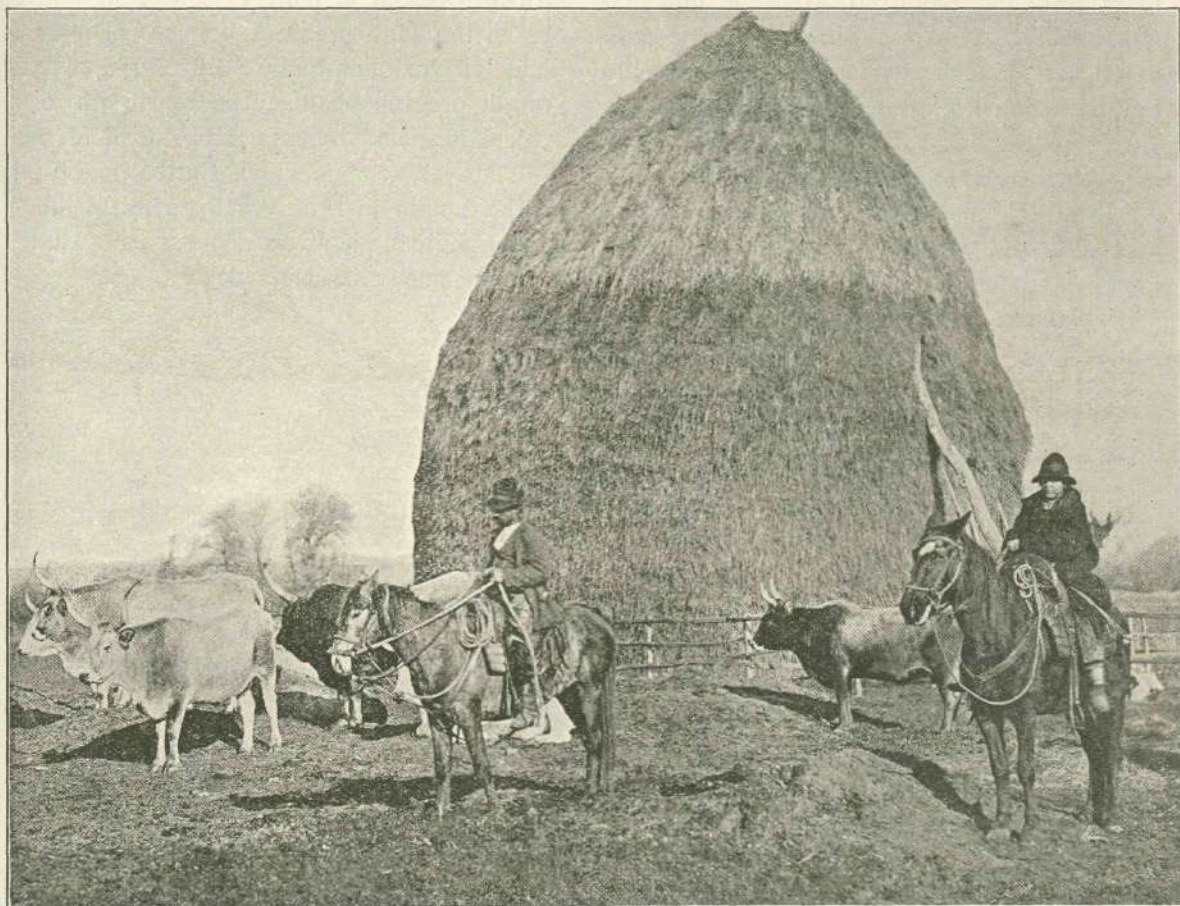
Ta pisanec je bil res pravi „unicum“ gadjega plemena. Izplačalo bi se dobiti ga živega v pest.

A dober brinovec je božji dar, ki ni da bi ga človek izlival po tleh. Zato je zgrabil Gašpar z veliko, smolnato roko steklenico za vrat, nastavil na usta in nagnil glavo

nazaj, da se mu je spredaj nenavadno podaljšal žilasti vrat.

Malo pozneje pa je že obdelaval, likal in rezal močno palico, da bi napravil iz nje precep — osodno orožje, namenjeno nesrečnemu, toli preganjanemu zastopniku gadjega rodu.

Gad pa je dremal na plošči.

Na pašnji v rimski okolici. (K spisu: „V albanskih gorah.“)

V tem trenutku je imela jedino narava srce za nesrečnega sina. Solnce se je grozeč skrilo za oblak. Lahni vetrček pa se je nakrat izprevrgel v močen veter, pripogibal smrekam vrhove in majal hrastičku vejice, da so se pripogibale globoko in teple gada malone po hrbtu. Veliko, črno mravljo je privedla pot tod mimo. Zdelo se je, kakor da je v hipu uganila kritični položaj. S svojo malenkostjo je menda izkušala, če mogoče, rešiti gadu dragoceno življenje. Napela je vse moči,

ščipala in bodla ga s kleščami ter tekala parkrat po hrbtu gori in doli. Toda zaman!

Ne vidi nič, ne sliši nič,
Kot bil bi mrtva stvar.

Gašpar je bil med tem dogotovil precep. Zijajoča odprtina se je požrešno bližala gadovemu vratu.

Še jeden poskus! — Kakor na višji ukaz se je pripodilo od Kucla sem krdelo kavk, kričaje in kvakaje.